



Tuần Báo Vô Vi

27 tháng 9 năm 2015

Số 257

Email: tuanbaovovi@gmail.com

Website: www.voviphatphap.org

Tuần này :

- Mục Bé Tám
- Lời Vàng Tiếng Ngọc
- Thư Từ Lai Vãng
- Thi Ca của Đức Thầy
- Bên Đèn Đọc Sách

Tờ báo hằng tuần của Pháp Lý Vô Vi Khoa Học Huyền Bí Phật Pháp phục vụ cho bạn đạo Vô Vi thế giới

Mục Bé Tám

Copyright by Lương Sĩ Hằng-Vĩ Kiên. All rights reserved.

Thưa các bạn,

Mục Bé Tám, viết qua tâm KHÔNG, liên hệ với từ quang của Đại Bi, nó cũng là một liều thuốc trị tâm bệnh và giải tỏa uất khí của tim, gan và thận. Không nên cắt xén bất cứ giai đoạn nào, có Đạo Tâm thì sẽ hiểu chiều sâu của Mục Bé Tám. Ước mong các bạn thực hành đúng đắn, thì sẽ cảm thông chiều hướng phát triển của tâm linh.

Kính bái,
Bé Tám



Phần câu hỏi dành cho buổi sinh hoạt “Mục Bé Tám”:

1. Niệm Phật thường xuyên sẽ có kết quả gì ?
2. Trí tuệ phân minh có hữu ích gì không ?
3. Nước lửa gió đất trong thể xác không đầy đủ thì sẽ suy yếu, thiếu điển, phần hồn không yên thì phải làm sao ?
4. Nhờ đâu trí tuệ mới được phát triển ?
5. Trừu tượng là gì ?
6. Tín hiệu chuyển vào tâm thức bằng cách nào ?
7. Muốn cải sửa sự sai lầm của chính mình thì phải làm sao ?

Copyright © Lương Sĩ Hằng - Vĩ Kiên & VÕ VI. All rights reserved.

Yorba Linda, 06/12/97 12 :00 AM 1) Hỏi: <i>Niệm Phật thường xuyên sẽ có kết quả gì ?</i> Đáp: Thừa thành tâm niệm Phật, lâu ngày sẽ hiện một râu chuối trước ngực, chứng minh luồng điển minh triết đã hội thành, bảo vệ tâm thân thực hiện Phật Pháp tiến hóa vô quái ngại. Kệ: Trì tâm niệm Phật hướng thanh đài Phát triển tâm linh chẳng tạo sai Tiến hóa vô cùng không loạn động Thành tâm tu luyện tự phân bài.	Yorba Linda, 07/12/97 2 :55 AM 2) Hỏi: <i>Trí tuệ phân minh có hữu ích gì không ?</i> Đáp: Thừa trí tuệ phân minh rất hữu ích cho đường tiến hóa của phần hồn, sẽ không còn簸 ngổ và dừng hành. Kệ: Hiểu rồi mình cảm đường tu tiến Tự thức tự minh tự tiến xuyên Duyên đạo tình đời không luyến tiếc Quý thương muôn loại tự mình yên.
Yorba Linda, 08/12/97 5 :15 AM 3) Hỏi: <i>Nước lửa gió đất trong thể xác không đầy đủ thì sẽ suy yếu, thiếu điển, phần hồn không yên thì phải làm sao ?</i> Đáp: Thừa trong cơ tạng thiếu một phần nào thì nguyên khí không đầy đủ, sức khỏe thiếu kém, trí tâm không minh mẫn, mất quân bình, cần làm Pháp Luân Thường Chuyển đầy đủ thì sức khỏe sẽ khôi phục. Kệ: Trí tâm phát triển điển dồi dào Hội tụ quân bình tâm đạt đạo Điển khí chung hội tâm dứt khoát Pháp luân thường chuyển tiến chiều cao.	Yorba Linda, 09/12/97 5 :25 AM 4) Hỏi: <i>Nhờ đâu trí tuệ mới được phát triển ?</i> Đáp: Thừa trí tuệ phát triển nhờ thực hành pháp môn đứng đắn, hướng về thanh tịnh mà hành thì trí tuệ sẽ phát triển trong tự nhiên và hồn nhiên. Kệ: Gom gọn điển trí tự triển minh Bình tâm thanh tịnh rõ hành trình Hồn nhiên tự tiến chơn tâm thức Tuệ giác không làm tự hiểu mình.
Yorba Linda, 10/12/97 4 :55 AM 5) Hỏi: <i>Trừu tượng là gì ?</i> Đáp: Thừa trừu tượng là thoát khỏi tâm thức bình thường, phàm tâm không thể tưởng tượng được. Kệ: Tâm phàm khó tưởng khó truy hành Thanh tịnh tự đạt hướng cõi thanh Chuyển tiếp tâm lành quy ánh sáng Vô cùng tiến hóa vô cùng nhanh.	Yorba Linda, 11/12/97 4 :00 AM 6) Hỏi: <i>Tín hiệu chuyển vào tâm thức bằng cách nào ?</i> Đáp: Thừa tín hiệu chuyển vào tâm thức bằng thanh điển siêu nhiên, tùy theo trình độ thanh tịnh của hành giả tự cảm nhận. Kệ: Trí sáng tâm minh chuyển chuyển hành Toàn thân thanh tịnh tự mình thanh Khí thanh chuyển giám thân trần trược Thức giác tự hành tự tiến nhanh.
Yorba Linda, 12/12/97 3 :00 AM 7) Hỏi: <i>Muốn cải sửa sự sai lầm của chính mình thì phải làm sao ?</i> Đáp: Thừa muốn cải sửa chính mình thì phải hành đúng pháp, thì sẽ gây được một tập quán tốt, tức là sửa được tâm thân. Kệ: Siêng năng tự cứu sống chuyên cần Giải quyết ưu tư tự góp phần Vui say đời đạo tâm thân tiến Chẳng có mơ hồ tự xét phân.	

DUYÊN KIẾP ĐƯƠNG HÀNH (tiếp theo)

...

*“Người tu chuyển trước một vòng
Trở về chơn lý giải thông muôn bề”*

Cái người tu mà người chịu sửa và thực hành để chịu sửa, nó chuyển trước một vòng, nó đi trước những người mà lý thuyết một vòng nữa. Lý luận mà không làm được, cái đó là nó đi trễ. Còn người ta tu, người ta thực hành là người ta đi tới.

“Trở về chơn lý giải thông muôn bề”: Chúng ta trở về chơn lý, trở về cái sự không động mà không thiên vị một bên nào, nó giải thông mặt cũng như trái. Đó, lúc đó chúng ta giải thông muôn bề, không có bao giờ bị kẹt nữa.

*“Không tu cảm giác nặng nề
Quê hương không thấy, thấy bề bộn tâm”*

Cái người mà không tu cảm giác thấy họ nặng nề, họ lý luận quá rồi rồi cuộc họ gây sự bức tức cho họ thôi.

Quê hương không thấy, không thấy cái nơi chỗ của họ đang trụ trì và sẽ trở về đâu nữa. Thấy bề bộn tâm, thấy càng ngày càng bận rộn thêm, càng đau khổ thêm, càng bức tức thêm, càng chậm tiến thêm.

*“Tưởng là đạt được lại làm
Khổ trông thêm khổ duyên âm bất hòa”*

Mình tưởng là đương đạt được lý thuyết đây, mình nói mọi người đây người ta làm thỉnh; tưởng đâu người ta nghe, không phải đâu? Cái chuyện thực hành nó mới có sự thức giác mà lý luận không bao giờ có sự thức giác. Cho nên, đấng này chúng ta luôn luôn đòi hỏi sự thực hành. Còn những cái bài thơ mà nhắc hàng tuần đây là nhắc cho các bạn thấy rằng các bạn phải trở về với bạn càng sớm càng hay, được li nào thì đạt tới li nấy. Chớ không phải buộc các bạn nghe xuôi theo đây rồi làm được cái gì? Nhưng mà cho các bạn thấy các bạn nên trở về với các bạn, tự giác mới là chơn chánh. Đừng có tưởng lầm là các bạn nói được, hay này kia, kia nọ, lấy cái lý luận để che lấp, khuất lấp tâm trạng của con người là bạn được, tưởng được nhưng mà đó là lại lầm. Khi mà mình nói láo một lần, nói thét rồi mình tự làm sai lầm cái sự tiến hóa của trí điển của mình, làm càng ngày mình tối tăm, tu không được.

“Khổ trông thêm khổ duyên âm bất hòa”: Mình làm đã khổ, rồi còn trông thêm cái sự khổ nữa. Mình là con người không biết được nguyên căn tiền kiếp của mình, rồi bây giờ mình đi nói bậy nói bạ thì mình bị lại trông thêm cái khổ cho mình. Các bạn khuyên các bạn cứ niệm Phật, lo tu thì các bạn không có bị kẹt trong cái duyên âm bất hòa. Âm dương bất hòa là nó chưa thông cảm nó mới bất hòa, hôn vía chưa tương hội thì nó mới bất hòa. Hôn vía tương hội là đồng thanh tương ứng đồng khí tương cầu đâu có sự lộn xộn của nội tâm các bạn được.

*“Càng ngày tự khuyết càng xa
Thiên nhiên tạo hóa khó mà đạt thông”*

Đó, càng ngày mình tự khuyết cho là cái lý thuyết của tôi vững, rồi nó càng ngày nó càng thụt lùi chớ không bao giờ nó tiến tới được.

“Thiên nhiên tạo hóa khó mà đạt thông”: Không có hiểu được cái nguyên lý nhưng mà không có hiểu được cái thiên cơ. Bởi vì, mỗi người có một tánh khác nhau, mỗi người có một kiến thức khác nhau, chúng ta không có nên buộc họ phải theo một cái đường lối của chúng ta. Nhưng mà, chúng ta mượn cái pháp này để giải thông cái pháp soi hồn, pháp luận, thiên định là giải thông. Giải thông trở về căn cơ của mỗi người. Có người nhẹ, người nặng, người sáng, người tối, nó sẽ từ từ trật tự và nó tiến hóa tới cái sự thanh cao ổn định ở bên trên, rồi nó mới thấy rõ cái thiên nhiên tạo hóa. Còn cái này buộc nó phải đi theo cái đường lối sáng suốt của chúng ta chính chúng ta đã thực hành. Chúng ta đã làm được mà người khác chưa làm được mà chưa có khả năng làm được mà chưa có thích làm thì không buộc người ta làm được.

Cho nên, cái sự công phu này nó khác, cái công phu này nó không có buộc các bạn học hết kinh sách mà không hiểu cái gì. Cái này nó để cho các bạn ý thức rằng: Các bạn làm con người, các bạn phải có sự ổn định của bộ đầu, ngũ tạng. Các bạn làm cái phép soi hồn là ổn định cái bộ đầu thần kinh não hốc cũng như cái phương pháp trị bệnh cho các bạn là giải thông cái trục mà lưu cái thanh. Rồi cái pháp luận thường chuyển cũng vậy, làm cho nó đâu đó, nó có

ngăn nắp trật tự. Nó hòa cảm với đại tự nhiên trong chu trình tiến hóa của muôn loài. Đó, mà tùy theo khả năng của mình tiến hóa chứ không phải người này tu chắc giống người kia liền, đâu có được. Cho nên, phải từ từ tiến hóa mà mọi giới, mọi tầng đều được tiến hóa, nó mới có sự thông cảm lấy nó và nó tự tiến giải, nó không có nghịch của nội tâm nữa.

Đó, chứ còn bây giờ, chúng ta buộc người ta phải theo cái đường lối gì đó trong cái tổ chức thì chúng ta không có, từ xưa tới nay không có. Bởi vì chúng ta đã mang cái tiểu thiên địa này, nó đã sẵn cái tổ chức rồi. Bây giờ, chúng ta bị ô trược quá nhiều, phức tạp quá nhiều, bây giờ chúng ta giải bớt sự ô trược để cho nó minh mẫn sáng suốt. Rồi con người biết đối xử với con người, con người biết thương yêu con người, tránh cái cảnh bóc lột giữa con người và con người. Cái tâm chúng ta thương yêu và tiến giải, xây dựng và biết mọi người đã vì ta, chúng ta vì mọi người. Đó là cái chuyện cao quý nhất của nhơn loại đang khao khát sự công bằng của tình thương và đạo đức đó.

“Bình tâm hướng thượng tự tâm

Con đường chánh giác không mong cũng thành”

Bình tâm hướng thượng, các bạn cứ hướng thượng càng ngày càng tu. Tu theo sự sáng suốt ở bên trên thì con đường chánh giác. Bạn cứ theo sáng suốt mà không mong cũng thành, ta không muốn cái gì thì tự nhiên nó sẽ có tất cả. Mà các bạn muốn chừng nào nó động chừng nấy, muốn chừng nào thì các bạn thiếu, thấy thiếu, thấy thiếu thì các bạn là gì? Các bạn là người tham, tham là động, động là khổ, khổ là nghiệp.

Đó, cho nên chúng ta đi tới sự thanh thân thanh diện ở bên trên chúng ta có lòng tốt giúp cho tất cả mọi người, giúp cho tất cả mọi giới, chúng ta đâu có đòi khổ, trừ phi chúng ta tham lam lấy cái đầu óc lường gạt, tìm cái cách để hơn thua với thiên hạ là chúng ta đau khổ. Còn cái này ngược lại chúng ta không có những điều đó. Chúng ta hóa giải những cái tham sân si của trong nội tạng. Những cái việc tham ô trong cái lý trí đã nung nấu từ lâu thì lúc đó chúng ta sẽ có tất cả, đi tới đâu ai cũng cảm mến, mà đi tới đâu cũng có tình thương cộng đồng của thanh diện Vô Vi, trong cái không mà nó có.

Khi mà, các bạn bước ra khỏi nhà, bạn tưởng rằng nguy lắm khổ lắm nhưng mà rốt cuộc đâu có nguy, đâu có khổ? Đi cũng như về lúc nào các bạn cũng lấy chữ không làm chủ đích, lấy tình thương mà để tiến giải mọi giới thì luôn luôn nó sẽ cao đẹp chứ không có bị xáo động trong nội tâm.

Bây giờ, chúng ta tu ở đây là sửa từ cơ tầng đầu óc tới cơ tạng, lỗ chân lông đều phải sửa hòa đồng với tất cả và học nơi tất cả thì chúng ta thấy càng ngày càng tiến bộ không có thụt lùi. Mà ở giới nào chúng ta không có méch lòng ai và chẳng có phá hoại ai, chỉ dẫn tiến muôn giới muôn loài và đặt tình thương đi trước tất cả.

Cảm ơn các bạn.

(còn tiếp)

(Trích từ băng giảng của Đức Thầy – ngày 2/10/1977)



Qua Mục Thư Từ Lai Vãng, bạn đọc có dịp chia sẻ tâm sự thiết tha của người gởi - các đứa con Vô Vi từ khắp Năm Châu; học hỏi và cảm nhận lòng thương yêu, sự hi sinh tận độ vô bờ của người nhận - Thầy Tám, người Thầy, người cha VÔ VI yêu quý Những lá thư gói ghém tâm tình thấm thiết, nhất là từ các bạn Vô Vi đang ở quê nhà xa tít với hoàn cảnh khó khăn, gút mắc từ ĐẠO lẫn ĐỜI, luôn được hồi âm bằng những lời khuyên giải sáng suốt, chân tình, hướng tâm về chân lý vô cùng siêu diệu.

THƯ GỎI THẦY TỪ VIỆT NAM

P, ngày 20/12/96

Kính thưa Đức Thầy

Con tên NHM, một tu sinh pháp lý VÔ VI tại P, T, xin kính đánh lễ Thầy, cầu chúc sức khỏe Thầy, và quý đạo hữu khắp 5 châu, cầu chúc cho Đại Hội gặt hái được nhiều thành công tốt đẹp trong tình thương yêu cao cả của Đấng Cha Lành.

Riêng tại V-N, con cũng xin kính cần, chân thành cảm ơn quý huynh trưởng HE, huynh TN (VCT) và quý huynh đệ, tỉ muội đã có nhiều sự giúp đỡ, động viên, khuyến khích, tạo mọi điều kiện thuận lợi cho chúng con, trên bước đường tu học PLVVKHHBPP. Đã nhiều năm qua, mặc dù con chưa được một lần diện kiến Đức Thầy, nhưng trong những đêm dài công phu, hành pháp, tâm hồn con đã luôn luôn cảm nhận có Đức Thầy bên cạnh, đã dìu dắt, dạy dỗ con một cách kiên trì, với một ánh mắt, tình cảm thương yêu bao la, vô bờ bến.

Cho nên hơn 15 năm qua, mặc dù đã gặp biết bao cảnh thăng trầm, lao đao, khảo đảo, tù tội và mất mát, nhưng mỗi ngày, đêm con hằng tâm tu niệm và đã hết sức động viên khuyến khích các bạn đạo 2 miền quê hương cát trắng (N, P) phải luôn luôn cố gắng noi theo tấm gương sáng, học tính kiên nhẫn, tình thương yêu, tha thứ của Đức Thầy, của quý huynh, tỉ đã có nhiều công lao, đóng góp phát huy nền đạo pháp VÔ-VI, và phải lo quyết tâm, bền chí tu học, phải cố gắng thực hành đúng đắn theo chánh pháp, không được sửa đổi.

Dù ai nói ngả nói nghiêng lòng ta vẫn vững như kiềng 3 chân.

Dù ai nói đông nói tây thì ta vẫn đứng như cây giữa rừng!

Tình đạo hữu quý nhất là lòng chân thật.

Nghĩa vợ chồng quý nhất là lòng chung thủy

Lý đạo nhiệm mầu quý nhất là sự trung-tín.

Bề tôi trung, không thờ 2 chúa, chánh pháp nhiệm mầu không 2 tâm!

Và con xin kính tặng Đức Thầy 1 bài thơ:

Bấy lâu mong ước đợi chờ
Đại hội Bangkok mở cờ lòng con.
Tu hành vững dạ sắc son
VÔ-VI chánh pháp chẳng còn nghĩ suy
Quyết tâm tu học kiên trì
Trở về nguồn cội, hợp thi nhần hòa
Học bài 3 chữ: Nhẫn hòa,
Thương yêu, Thanh tịnh, mới là người Tu!

Một lần nữa, trước khi dứt lời, con xin hướng tâm thanh tịnh cầu chúc cho Đức Thầy, quý bạn đạo khắp 5 châu được nhiều sức khỏe, an khang và trường thọ.

Riêng huynh T (TN) đại diện VN, đi tham dự Đại hội Thái Lan 1996, rất mong mỗi và hy vọng huynh sẽ gặt hái được nhiều thành quả tốt đẹp, nhiều điều hay, mới lạ để ngày về giúp đỡ cho bạn đạo trong nước được thăng tiến nhanh hơn, trên bước đường tu học và cuối cùng con xin kính bái Đức Thầy 3 lạy trong Tâm tượng trung "Thiên Địa Nhơn". Các cõi, con đều luôn luôn kính trọng Thầy.

Tu sinh: NHM

THƯ HỒI ÂM CỦA THẦY TÁM

Manila, ngày 10-01-97

HM con,

Thầy đã vui nhận được thư con tràn đầy lòng thành tu tiến và cầu chúc cho mọi người cùng tiến cùng mình. Điều này rất cần thiết, con đã dũng mãnh tự tu tự tiến thì con sẽ thấy sự hiện diện của con tại thế gian không phải không hữu ích. Con có tâm như mọi người, ngày hôm nay con tu trong cảnh kích động và phản động ở thế gian, nhưng mà tâm thành kính vẫn giữ, không thay đổi, tức là xây dựng cho chính phần hồn tiến hóa ở tương lai tốt

đẹp. Lần lần, con sẽ tương ngộ nguyên lý của trời đất, của VÔ VI, làm việc lớn thành nhỏ, việc nhỏ thành không. Mỗi ngày tu tiến trong thanh tịnh, thực hành đứng đắn pháp môn. Soi hồn một ngày ba lần, pháp luân thường chuyển đầy rún, đầy ngực tung lên bộ đầu, tự giải được mối phá chấp. Ai giải mê cho chúng ta ? Chính ta giải: làm Pháp Luân Thường Chuyển là lấy nguyên khí của cả càn khôn vũ trụ tự giải, đem lại sự quân bình trong nội thức của chính mình. Khối óc và cơ tạng của con là tài sản cuối cùng. Nếu mà hành PLVVKHHBPP là tự tu tự giải, khai mở trực giác của chính mình, tiến hóa tới vô cùng, thì sẽ không còn mê chấp và tạo thị phi, động loạn vô ích. Chúng ta thực hiện những điều cần thiết mà không thực hiện những điều không cần thiết. Càng tu càng quý thương huynh đệ, càng quý thương nhân loại, càng quý thương vạn linh. Vạn vật, vạn linh đã đóng góp cho chúng ta không ít, đã hy sinh thân mạng, vì lúc con chưa tu con đâu có biết ăn chay. Con chỉ ăn mặn, nghiệp xác tràn đầy cho nên sanh bệnh bất cứ lúc nào không hay. Ngày nay con tu rồi, con thấy vạn linh đều muốn cầu tiến và hỗ trợ cho nhau trong nguyên lý và thực hành trong định luật nhân quả của trời đất. Ngày hôm nay con hiểu được một phần đạo, hướng về thanh tịnh mà hành sự thì tương lai con sẽ hiểu rõ chiều sâu của đạo pháp là không. Nếu tâm ta còn chấp thì không bao giờ tiến về không được, không bao giờ có ánh sáng. Con thấy thế gian mê lầm, ôm chấp: tiền tình duyên nghiệp, khổ cảnh mà không tiến thân. Bằng lòng tu để ảnh hưởng, thâm tu thâm tiến mới ảnh hưởng được nhân loại ở tương lai, vì cơ cấu nó như vậy. Mọi người phải cuống cuống trong cái tham dục khó tiến. Ngày hôm nay chúng ta hiểu, gỡ rối được chính mình, sẽ chứng minh phần hồn chúng ta có cơ hội tiến hóa ở tương lai. Dù khi bỏ xác đi nữa, phần hồn cũng còn mình mãi vì đêm đêm lo tu, lo sửa, hiểu được nguyên lý của trời đất. Sinh, trụ hoại diệt rõ rệt thì đâu có bờ

ngờ bất cứ ở cõi nào, Thiên Địa Nhơn- ba cõi con sẽ tiến tới và tự tu tự thức, không có ý lại nữa. Thương yêu và xây dựng, đó là đường tiến thẳng, chẳng có lùi. Xây dựng sửa tiến thì chẳng có lùi, mà tạo động tạo mê thì bụi ngùi khó tiến. Trời đất người rõ ràng - Con được một thân xác duyên dáng cấu trúc bởi trời đất, đó là đạo. Vạn sự trên đời là không, mọi sự trở về không mới là đúng đường đạo. Ta chẳng có gì, chỉ có tâm thôi, chúng ta có sẵn của Trời Đất là vô cùng, không tính toán, luôn luôn xây dựng và hỗ trợ. Nếu chúng ta bằng lòng đến đó, nguyên khí Trời Đất sẵn sàng hỗ trợ cho con tiến hóa, không có bỏ con bất cứ giây phút nào con tưởng đến. Bận đạo kỳ này chưa được duyên dự đại hội nhưng mà tâm thức lúc nào cũng hướng về đại hội, chung sống hòa bình, tình thương huynh đệ tỷ muội. Cuộc đời phải có những sự trở ngại đó thì chúng ta mới tiến. Chúng ta mới thấy rõ sự trì trệ của chính mình, thiếu sáng suốt hóa giải không được, trước khi xâm nhập trong tâm thức của mọi người. Nhân cơ hội này, không đi được lại càng dày công tu hơn để có cơ hội hiểu được tình đời đen bạc. Mọi người đều ồn ồn ào ào chạy vô cõi âm u mà không hay, tự cho mình là sáng suốt; đó là tạo trì trệ cho tâm thân, phần hồn tương lai không tiến hóa được. Chúng ta ngày đêm chấp nhận, nhịn nhục lo tu tức là lo cho tương lai. Hành pháp đứng đắn tức là lo cho phần hồn ở tương lai. Chúng ta sẽ có đất dừng chân rõ rệt, chứ không phải như những người cầm không hiểu lấy chính họ.

Vậy con nên cố gắng tu, nhân dịp này, chúng ta cũng có cơ hội thỏ thẻ cùng nhau trên giấy trắng mực đen để thức tâm lẫn nhau và tự tu tự tiến. Thành thật cảm ơn những gì con gửi đến Thầy và cho tất cả bạn đạo.

Quý thương,
Lương Sĩ Hằng



Thi Ca của Đức Thầy

Minnesota, ngày 24 tháng 9 năm 1985
GIỮ HÒA

Cùng chung hội họp chan hòa
Kích nhau tan rã tánh xa đạo Trời
Động tâm thuyết lý phân lời
Khổ tâm tự buộc sống đời khó an
Đệ huynh khai mở luận bàn
Cuối cùng cũng phải giải tan ngu khờ
Biết mình luận thuyết lơ mơ
Công Trời hỗ trợ tạo mê nội tình
Nói ra chẳng có đẹp xinh
Khép lại uất khí chính mình không tu
Luận đi xét lại mình mù
Chẳng còn thanh tịnh chẳng tu chẳng hòa
Nghe qua lý thuyết của Cha
Của Trời ai cướp? Ai đà được đâu?
Sao không đón nhận nhiệm mầu
Bắt tay giải trược tâm đầu khai thông?
Từ đây tự bỏ lòng vòng
Cùng chung khung cảnh cùng tông thiên cơ
Rồi đây cũng phải đến giờ
Ra đi đột ngột thờ ơ khó về
Chớ nên tranh chấp mãi mê
Quy về thanh tịnh muôn bề yên vui
Tình thương gieo rắc đạo mùi
Quy y chọn pháp rèn trui thực hành
Phàm tâm luận thuyết sử sanh
Hồn thiêng cõi mở thực hành đến nơi
Khí Trời ban chiếu thánh thời
Thương yêu tha thứ mở lời thức tâm
Chư Tiên tại thế chớ lằm

Vô Vi chiếu diệu khai tâm quán chiếu
Đệ huynh thương quý nhau nhiều
Kết tào thực triển đạt siêu hơn người
Bình tâm ướm nở nụ cười
Dù nhau tiến hóa người người đạt thông
Mến thương một dạ một lòng
Dựng xây tốt đẹp giải vòng si mê
Chớ nên thực hiện khen chê
Quy vào chơn thức về quê dễ dàng
Giữ tâm thanh tịnh khai màn
Tình thương đạo đức là đàng thực thi
Cùng chung nhịp thở tự ghi
Con đường sáng suốt tùy nghi sử dụng
Chớ nên loạn động tạo khùng
Người tu có pháp tự vùng đứng lên
Vía hồn thực hiện vững bền
Cha yêu muôn loại bên trên đang chờ
Thế gian biến chuyển thiên cơ
Quy không sớm thức đến giờ được đi
Giữ hòa thanh tịnh kỳ ni.

Lương Sĩ Hằng – Vi Kiên

NHÂN GIAN DU KÝ (tiếp theo)
của Thánh Hiền Đường

Dịch Giả: Đào Mộng Nam

Hồi Mười Một (tiếp theo)

TẾ PHẠT LUẬN VỀ SỰ BỎ THÍ BỎ CHẤP TƯỚNG GIỮ TÂM THÀNH NHIỀU ỨNG NGHIỆM
THÁNH MẪU BÀN VỀ LUẬT NHÂN QUẢ THIÊN ÁC BÁO ỨNG ĐỀU DO TÂM

...
Thánh Mẫu: Từ đó trong nhà chỉ còn chị cả, cháu Chí Khanh và tôi chung sống nương tựa, giúp đỡ lẫn nhau, cùng tiếp tục xây dựng lại cơ nghiệp.

Tới năm tôi hai mươi ba tuổi, chị cả nghĩ tới việc gả chồng cho tôi, song vì tôi đã có lời nguyên từ trước, do đó quyết tâm ở vậy trai tịnh tu hành. Chị thứ hai vì tội ác chồng chết, bị quả báo nhãn tiền, trải muôn phần khổ cực, mặc dù đã ăn năn hối cải những tội lỗi xưa kia, song chưa biết tới bao giờ mới giải được nghiệp, đã vậy lại còn phải nuôi một đứa con hoang, chịu đựng nhiều nỗi đắng cay, cho nên đã có lần nhảy xuống sông tự vẫn, mong rửa sạch mọi ác nghiệp trần gian. Song may mắn được một vị tiêu phu cứu thoát, cùng chỉ dẫn cách nương náu ở trong núi, kiếm củi bán để tạm sống qua ngày.

Có một bữa đi lượm củi mang con gái theo, con lại ham đuổi bắt khỉ, nên mẹ con lạc nhau, gặp lúc tôi đi lễ chùa về, tới giữa đường nghe trẻ lạc khóc, tôi liền kiếm quanh và đã tìm ra đứa nhỏ dẫn về nhà. Tôi cũng dặn lại sư trụ trì rằng, nếu như có ai tìm kiếm đứa trẻ lạc này, thì nhờ ngài cho họ hay, để họ tới nhà tôi lãnh đứa nhỏ về.

Chẳng bao lâu, chị thứ hai tìm tới chùa và được rõ là con mình đang được tôi chăm sóc dùm, chị thứ hai liền hết lo, xong sau đó lại tự

thấy xấu hổ không dám tới gặp thẳng tôi, mà chỉ lén nhìn trộm con.

Thời gian qua mau, cháu Chí Khanh, chị cả và tôi cùng lo nuôi nấng chăm nom Hạnh Nữ đã được hơn mười năm vì gần gũi nhau nên quen hơi bén nết, chị cả và tôi đã tác thành duyên đôi lứa cho hai trẻ.

Chị thứ hai một mình vẫn tiếp tục kiếm củi sinh sống trong núi, một bữa nọ té bị thương, đau đớn rên siết, được sư trưởng đem về chùa thuốc thang nuôi nấng, song bệnh tình cứ mỗi ngày một thêm trầm trọng, trong phút hấp hối, tự khai ra chính mình là người trước đây đã tới chùa tìm đứa con gái lạc, giờ đây xin sư trụ trì giúp cách gặp lại con gái, sư trưởng khi đó mới chợt nhớ ra, liền hoan hỉ giúp đỡ ngay bằng cách báo tin cho tôi hay liền, tôi liền đưa cháu Hạnh Nữ tới chùa để mẹ con gặp lại nhau, phút giây tương ngộ hai mẹ con ôm nhau khóc nức nở. Còn riêng chị thứ hai khi gặp tôi lại che mặt vì quá mắc cỡ, khiến tôi càng áy náy, lúc ấy Hạnh Nữ yên chí là sau khi lo liệu cho thân mẫu xong, ắt sẽ gặp tôi để bày tỏ sự cảm tạ. Chị thứ hai với tôi vốn cùng chung máu mủ, tôi cũng dần dần nhận ra điều đó, lúc đó nước mắt chị thứ hai chảy ròng ròng như suối tuôn trào, lớn tiếng khóc than, kể lại sự lỗi lầm khi trước, chị em nghẹn ngào ôm nhau. Chị thứ hai lần lượt thuật lại hết những nỗi đắng cay gian khổ đã trải qua, cùng ngỏ lời nhờ tôi trông nom

tương lai của Hạnh Nữ dùm, sau đó nghẹn ngào nấc lên mấy tiếng rồi trút hơi thở cuối cùng...

Tới đây Hạnh Nữ mới rõ tôi là dì ruột, sau khi lo việc an táng chị thứ hai xong, Chí Khanh và Hạnh Nữ cũng lập gia đình. Tôi thấy trách nhiệm của mình đã hoàn tất, bèn dốc tâm công phu, cùng ra sức công quả, tới năm năm mươi sáu tuổi không bệnh mà thác. Nhờ Tiên Phật dẫn độ, nguyên linh của tôi được tới tu luyện tại cung Thánh Mẫu sáu mươi năm, sau đó lại được chuyển tới cung Thiên Mẫu thuộc Chương Uyên Huệ Môn giữ chức Chủ Thần. Tôi cũng từng giữ chức Phó Tể tại phủ Phùng Tiên thuộc huyện Liên Giang, thấm thoát mấy chục năm trôi qua, tới ngày 13 tháng 2 năm Dân Quốc thứ III (1914) tôi mới được cử tới đền này giữ chức Chủ Thần từ đó tới nay.

Thái Sinh: Thưa được hiểu rõ về thân thế của đức Mẫu, lúc sống trải đủ cảnh đời đau thương, vô cùng cảm động lòng người, mong thể nhân

học được tinh thần quảng đại, vị tha của đức Mẫu.

Tế Phật: Đêm nay thời giờ đã trễ, Thái Sinh hãy lạy chào từ biệt Thánh Mẫu để còn mau mau trở lại Thánh Hiền Đường (*Thái Sinh vội vàng bái từ Thánh Mẫu*).

Thánh Mẫu: Miễn lễ, rất lấy làm hân hạnh được Tế Phật cùng Thái Sinh tới thăm, tiếc rằng sự tiếp đãi không được hoàn hảo, xin lượng thứ cho.

Tế Phật: Thưa, Thánh Mẫu chớ quá khiêm nhường, bữa nay tạm ngưng cuộc viếng thăm ở đây (*Tế Phật và Thánh Mẫu cùng kính cẩn làm lễ chia tay*), Thái Sinh mau lên đài sen, chuẩn bị trở lại Thánh Hiền Đường.

Thái Sinh: Con đã sửa soạn xong. Kính mời ân sư lên đường.

Tế Phật: Đã về tới Thánh Hiền Đường, Thái Sinh xuống đài sen, hồn phách nhập thể xác.

(còn tiếp)

